

Een kwestie van vertrouwen?

De BelastingTelefoon geeft antwoord op vragen over belastingen. Dat wil niet zeggen dat de burger zonder meer op dat antwoord mag vertrouwen. Slechts bij uitzondering wordt een beroep op opgewekt vertrouwen gehonoreerd.

X is eigenaar van twee oldtimers als bedoeld in artikel 84a Wet Motorrijtuigenbelasting (Wet MRB). Wegens het niet-tijdig betalen van de verschuldigde mrb legt de inspecteur voor beide auto's naheffingsaanslagen op.

X beroept zich in beroep bij de rechtbank op het vertrouwensbeginsel: hij heeft de BelastingTelefoon gebeld met de vraag hoe hij in aanmerking kan komen voor het verlaagde tarief van de overgangsregeling voor oldtimers. De medewerker van de BelastingTelefoon stelde hem uitgebreid vragen en zei dat X in aanmerking kon komen voor de overgangsregeling als hij een automatische incasso zou afgeven. Vervolgens ontving hij een formulier voor automatische incasso; dat heeft hij ingestuurd en daarna heeft hij niets meer vernomen totdat hij naar het buitenland vertrok. Bij terugkeer in Nederland vijf maanden later trof hij brieven aan waarin stond dat voor oldtimers niet automatisch kan worden betaald.

Volgens de inspecteur kan de door X gestelde inlichting nooit gegeven zijn: in de instructie van de medewerkers van de BelastingTelefoon auto staat dat een automatische incasso niet mogelijk is bij een rekening op grond de overgangsregeling voor oldtimers. Daarom is het niet aannemelijk dat een medewerker van de BelastingTelefoon zou hebben gezegd dat de rekening via automatische incasso kon worden voldaan.

De rechtbank stelt voorop dat de Belastingdienst zijn voorlichtende taak zo veel mogelijk onbelemmerd moet kunnen vervullen; het risico van een onjuiste inlichting komt in de regel voor rekening van de belastingplichtige.¹ Dit is slechts anders als (1) de inlichtingen niet zo duidelijk in strijd zijn met een juiste wetstoepassing dat de betrokken belastingplichtige redelijkerwijs die onjuistheid had kunnen en moeten beseffen en (2) de belastingplichtige, afgaande op die onjuiste inlichtingen, een handeling heeft verricht of nagelaten waardoor hij niet alleen de wettelijk verschuldigde belasting moest betalen, maar bovendien bijkomende schade lijdt. De bewijslast voor het in rechte te beschermen vertrouwen ter zake van de onjuiste inlichting van de BelastingTelefoon rust op de belastingplichtige.

De rechtbank concludeert op basis van hetgeen X heeft verklaard over de inhoud van het gesprek met de BelastingTelefoon en het feit dat de Belastingdienst van X een machtiging voor automatische incasso heeft ontvangen, dat de BelastingTelefoon de door X gestelde – onjuiste – inlichting heeft verstrekt.

De interne instructie waarnaar de inspecteur verwijst maakt dit niet anders: als de medewerker van de BelastingTelefoon conform deze instructie had gehandeld, was er geen aanleiding om het formulier voor automatische incasso aan X te sturen.

Uit hetgeen X heeft verklaard volgt dat voor hem onduidelijk was hoe hij in aanmerking kon komen voor de overgangsregeling voor oldtimers; daarom belde hij de BelastingTelefoon. Omdat X fiscaal niet onderlegd is, kan van hem redelijkerwijs niet worden verwacht dat hij de onjuistheid van de aldus verkregen inlichting had moeten beseffen. Door de onjuiste inlichting moest X het normale tarief mrb betalen in plaats van het verlaagde tarief van de overgangsregeling. X beroept zich terecht op het vertrouwensbeginsel, de naheffingsaanslagen worden vernietigd.

Bron: Rechtbank Noord-Nederland 18 oktober 2016, nrs. 15/2531 en 15/3369, ECLI:NL:RBNNE:2016:4589

 Uit onderzoek door de Consumentenbond blijkt dat zestig procent van de vragen door de BelastingTelefoon fout wordt beantwoord.² Niettemin behoort een succesvol beroep op het vertrouwensbeginsel tot de uitzonderingen; in een andere recente zaak bleek de bewijslast een brug te ver.³ ◀

Noten

- 1 Hoge Raad 26 september 1979, nr. 19.250, ECLI:NL:HR:1979:AM4918
- 2 <https://www.consumentenbond.nl/belastingaangifte/onvoldoende-voor-belastingtelefoon-redenen-om-uitkomst-onderzoek-serieus-te-nemen>
- 3 Hof Amsterdam 17 november 2016, nr 16/00291, ECLI:NL:GHAMS:2016:4551

'Zestig procent van de vragen wordt fout beantwoord'